

Hollandse vertaling van de tekst bij Accademia filarmonica.

Streken In de eerste drie Giges van de Cello-suites van Bach.

Klein opstelletje voor Lidewij Scheifes, mijn vriend van lange jaren.

De virtuositeit met de strijkstok, dat is waar deze eerste drie giges vooral over gaan. In de gigue van de vierde suite is het meer de techniek van de linkerhand die het onderwerp van studie is; Es groot! (Leren is altijd 'n stuk van 't plezier in Bach's muziek), en de vijfde en zesde Suite zijn eigenlijk voor een ander instrument geschreven. Na twee honderd jaar van van elkaar afwijkende meningen is het belangrijk om te proberen terug te gaan naar stap 1: deze stukken als nieuw-geschreven werk.

Gelukkig hebben de cellisten van nu een veel betere intellectuele achtergrond dan die van vroeger en kunnen ze bepaalde rationalistische schoonheden van het strijken beter inzien, maar helaas zijn hen ook afschuwelijke wan-ideeën bijgebracht, zoals 1) De grote lijn - alle noten even hard, en 2) Solfège – alle noten metronomisch spelen, wat er staát, wat er ook hun psychologische inhoud is... Wees zo goed om me te helpen bij het opruimen van tunnel-visies, zoals daar zijn: 'Mevrouw Bach's streken hebben weinig betekenis, want zij speelde geen strijkinstrument' of: 'Strijken in Bach's tijd was nog maar primitief'. Heel gauw zult U beter weten!

Oefening: Zet de stok op de snaren, maar beweeg hem niet, behalve om van snaar te wisselen.

Doordenk deze giges met 'n bewust op-en-afstreek-gevoel in de pols.

Welkom en onwelkom verschil in kleur. Over de losse snaar.

In een melodie-lijntje zullen we .... vermijden, maar geen bezwaar hebben tegen ... (zie engelse tekst)

Wij cellisten, we weten niet veel, maar er is niets mis met onze intuïtie.

Als iemand viool of alt speelt kan hij onmiddellijk voor losse snaar of vierde vinger kiezen bij een A of een E.

In het Italië van de 17e eeuw was de stemming die cello-virtuosi gebruikten meestal C G d g (zoals in de 5^e suite van Bach) en dat gaf cellisten dezelfde mogelijkheid van kleurverschillen. In de moderne stemming in 4 kwinten moet men steeds kleine positie-wisselingetjes maken om hetzelfde effect te bereiken op onze grote machines. Omdat Bach de Cellosuites waarschijnlijk wel op zijn alt gespeeld zal hebben, zal hij daar dus geen last mee gehad hebben, maar hij zal er zeker van geweten hebben, het gaat gewoon over het houden van dezelfde kleur in een stem.

De vingerzetting op de cello zoals we die kennen, met de duidelijke indeling in 'posities'- (handjesvol), stamt uit een latere tijd, van Jean Louis Duport, die zich in de inleiding van zijn beroemde boek "Essai sur le doigté du violoncelle" (ong. 1800) erover beklaagt dat een regelmatige vingerzetting op de cello nog niet bestaat.

In Bach's suites zijn de bindingen meestal over twee of drie noten, en we kunnen er eigenlijk dus niet omheen om te vermoeden dat hij niet zo hield van glissandi in gebonden noten. Lange bogen zijn so-wie-so zeldzaam, en zij gaan dan altijd over losse snaar-noten heen (zie de Allemande I).

E – G – A op de D-snaar zal vaak gespeeld zijn met 1 -2- 4 (met lage pols a.u.b.) In dit handschrift zult U een paar van mijn vingerzettingen aantreffen, die ik er bij gezet heb, hopende niet te irriteren.

Eindelijk heb ik de juiste streken gezien in deze Gigue van de eerste Suite (Ik moet het ook leren!).

Alstublieft zoudt U die plekken willen repareren in mijn boeken "Bach, The Fencing Master" en "Droppings".

Ik BEN ER ZEER VAN OVERTUIGD GERAAKT DAT DE PUNTEN VAN DE BOGEN DUIDELIJK DIE NOTEN AANWIJZEN WAAR ZE BEGINNEN OF EINDIGEN.

Anner Bylsma